

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-650/16

A/S Bevola
a
Jens W. Trock ApS
proti
Skatteministeriet

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Østre Landsret (vyšší soud východního Dánska)]

„Řízení o předběžné otázce – Článek 49 SFEU – Korporační daň – Svoboda usazování – Společnost-rezident – Zdanitelný zisk – Daňová úleva – Odpočet ztrát vzniklých stálým provozovněm-rezidentům – Oprávnění – Odpočet ztrát vzniklých stálým provozovněm-nerezidentům – Vyloučení – Výjimka – Fakultativní režim mezinárodního společného zdanění“

Shrnutí – rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 12. června 2018

Svoboda usazování — Daňové právní předpisy — Korporační daň — Daňová úleva — Vnitrostátní právní předpisy opravňující společnost-rezidenta k odpočtu ztrát vzniklých její stálé provozovně nacházející se v členském státě uvedené společnosti, ale vylučující tento odpočet pro konečné ztráty vzniklé stále provozovně nacházející se v jiném členském státě — Výjimka, která umožňuje odpočet v případě uplatnění fakultativního režimu mezinárodního společného zdanění — Nepřípustnost

(Článek 49 SFEU)

Článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání právním předpisům členského státu, které vylučují možnost, aby společnost-rezident, jež si ne zvolila takový režim mezinárodního společného zdanění, jako je režim dotčený v původním řízení, odpočetla od svého zdanitelného zisku ztráty, které vznikly stále provozovně nacházející se v jiném členském státě, ačkoli tato společnost na jedné straně vyčerpala veškeré možnosti odpočtu těchto ztrát, které jí poskytuje právo členského státu, v němž se tato provozovna nachází, a na druhé straně přestala pobírat jakékoli příjmy od této provozovny, takže již neexistuje žádná možnost, že by tyto ztráty byly zohledněny v uvedeném členském státě, což přísluší ověřit vnitrostátnímu soudu.

Soudní dvůr v tomto ohledu judikoval, že společnosti se stálými provozovněmi nacházejícími se v jiném členském státě se v zásadě nenacházejí v situaci srovnatelné se situací společností se stálými provozovněmi – rezidenty s ohledem na opatření přijatá členským státem s cílem zamezit dvojímu zdanění zisků společnosti-rezidenta nebo toto zdanění zmírnit (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. července 2014, *Nordea Bank Danmark*, C-48/13, EU:C:2014:2087, bod 24, a ze dne 17. prosince 2015, *Timac Agro Deutschland*, C-388/14, EU:C:2015:829, bod 27).

Pokud jde však o ztráty spojené se stálou provozovnou-nerezidentem, která ukončila veškerou činnost a jejíž ztráty nemohly být a již nemohou být odpočítány od jejího zdanitelného zisku v členském státě, v němž činnost vykonávala, není situace společnosti – rezidenta s takovouto provozovnou odlišná od situace společnosti – rezidenta se stálou provozovnou – rezidentem, z hlediska cíle zamezení dvojímu odpočtu ztrát.

Kritérium konečné povahy ztrát ve smyslu bodu 55 rozsudku ze dne 13. prosince 2005, Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763), bylo upřesněno v bodě 36 rozsudku ze dne 3. února 2015, Komise v. Spojené království (C-172/13, EU:C:2015:50). Z uvedeného bodu vyplývá, že konečnou povahu ztrát vzniklých dceřiné společnosti – nerezidentu lze konstatovat pouze tehdy, pokud již této společnosti neplynou v členském státě jejího sídla žádné příjmy. Dokud totiž této dceřiné společnosti nadále plynou byť minimální příjmy, existuje stále možnost kompenzovat vzniklé ztráty budoucími zisky, které vzniknou v členském státě sídla této společnosti.

Z této judikatury, použitelné obdobně na ztráty stálých provozoven – nerezidentů, vyplývá, že ztráty spojené se stálou provozovnou – nerezidentem nabývají konečné povahy, pokud společnost, které tato provozovna patří, na jedné straně vyčerpala veškeré možnosti odpočtu těchto ztrát, které jí poskytuje právo členského státu, v němž se tato provozovna nachází, a na druhé straně přestala pobírat jakékoli příjmy od této provozovny, takže již neexistuje žádná možnost, že by tyto ztráty byly zohledněny v uvedeném členském státě.

(viz body 37, 38, 63, 64, 66 a výrok)